

---

halen hebben inderdaad het karakter van herinneringen, met alle charme maar ook alle eenzijdigheid van dien.

Aan de orde komt hun verblijf in het Palazzo Salviati van 1952 tot 1956; de verhuizing naar het Palazzo Doria in 1956; en de definitieve vestiging in het vroegere Collegio Innocenziano aan de westzijde van de Piazza Navona in april 1962, dus enkele maanden vóór de opening van Vaticanum II op 11 oktober van datzelfde jaar. Toen was al in overleg met de staf van het Secretariaat voor de Eenheid onder leiding van kardinaal Bea en mgr. Willebrands besloten dat de Foyer zou gaan fungeren als een gastvrij huis voor de vertegenwoordigers van andere kerken en geloofsgemeenschappen die als waarnemer het concilie zouden bijwonen. Het is een echte misser dat de auteurs niet vermelden, wie daadwerkelijk van deze mogelijkheid gebruik hebben gemaakt. De Foyer functioneerde echter ook als een – min of meer officiële – vergaderruimte ten behoeve van het concilie. Vanaf een zeker moment vonden de bijeenkomsten die elke dinsdagmiddag werden belegd voor de leden van het Secretariaat voor de Eenheid met de waarnemers, plaats in de bibliotheekzaal van de Foyer. Uit de bewaard gebleven verslagen van deze vergaderingen blijkt, hoe invloedrijk de stem van de waarnemers op het concilie was. De auteurs maken echter geen melding van deze verslagen. Zij geven ook niet aan van welke bronnen zij bij het schrijven van dit boek gebruik hebben gemaakt. Uit de tekst valt af te leiden dat de staf jaarverslagen moest maken. Voorts hebben er zogeheten Foyer Unitas-nieuwsbrieven bestaan. En tenslotte werd – blijkens de opgenomen citaten – geput uit (bedank)-brieven van gasten en andere bezoekers. Spijtig is dat geen gebruik werd gemaakt van archivalia, afkomstig van het Documentatie Centrum Concilie (DO-C), een initiatief van de KRO dat in samenwerking met onder meer de Sint Willibrord Vereniging, Katholiek Archief, de Katholieke Actie en het Apostolaat der Hereniging werd uitgevoerd en fungeerde als een studieuus trefcentrum voor bisschoppen, theologen en journalisten, maar ook een rol speelde bij de informatieverstrekking over het concilie in Nederland. Dit DO-C was vanaf najaar 1963 in de Foyer gevestigd (vgl. p.79). Een iets uitvoeriger evaluatief overzicht van de werkzaamheden van het DO-C zou in dit boek niet hebben misstaan, ook al betrof het dan geen eigen activiteit van de Vrouwen van Bethanië. Zij leverden